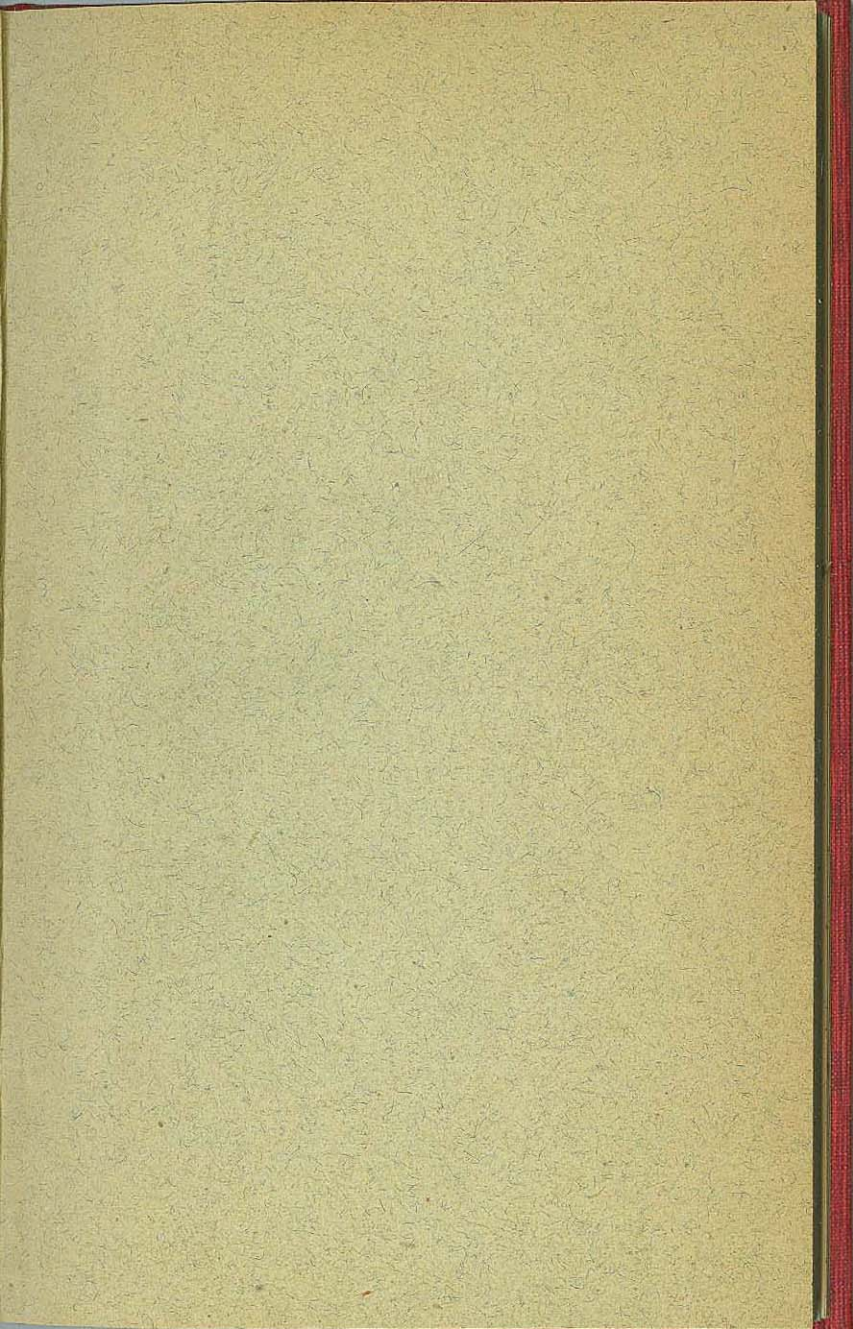

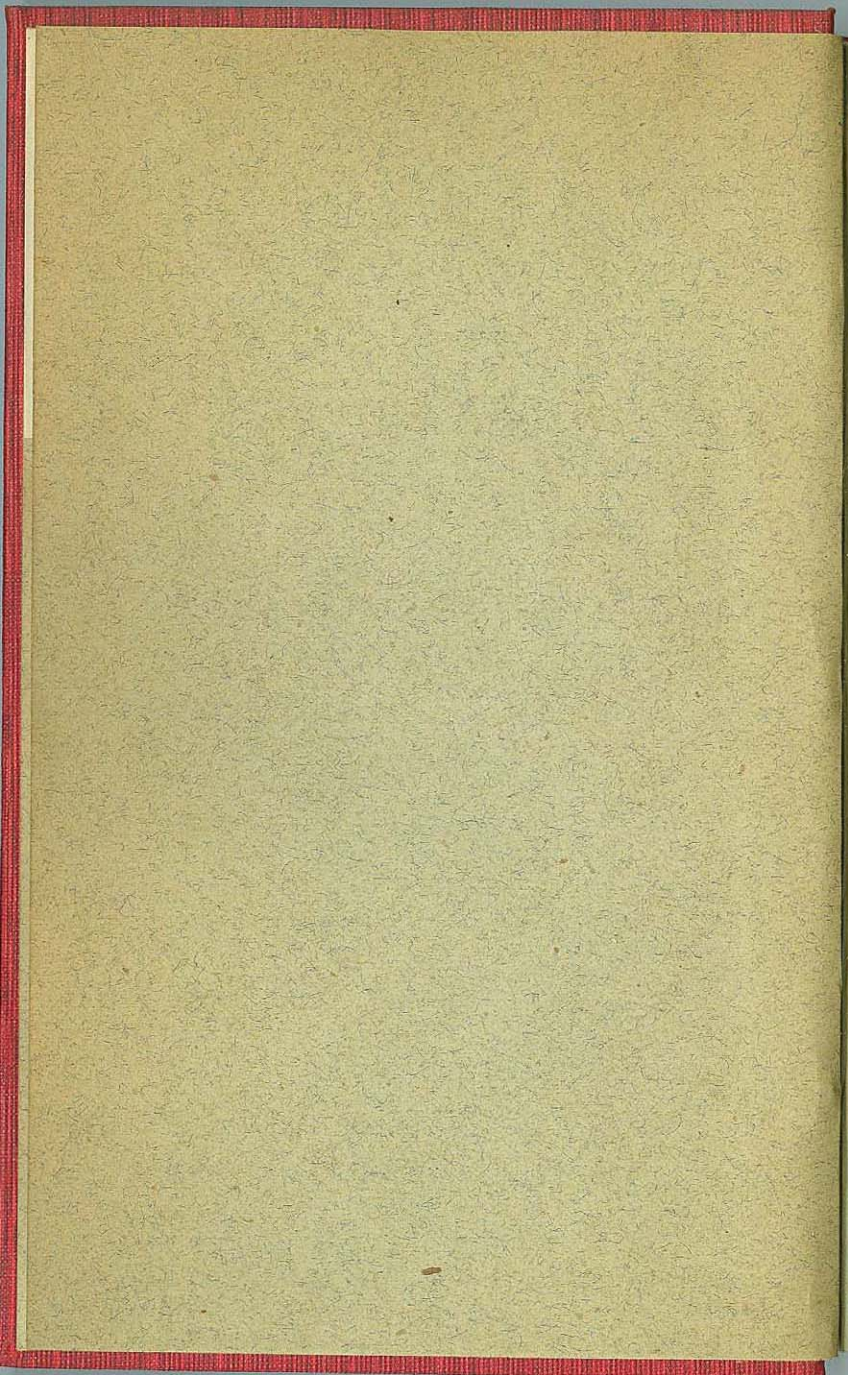
STOCKHOLMS
STADS BIBLIOTEK

Vill. Soc.

KNÄPPAR

PA

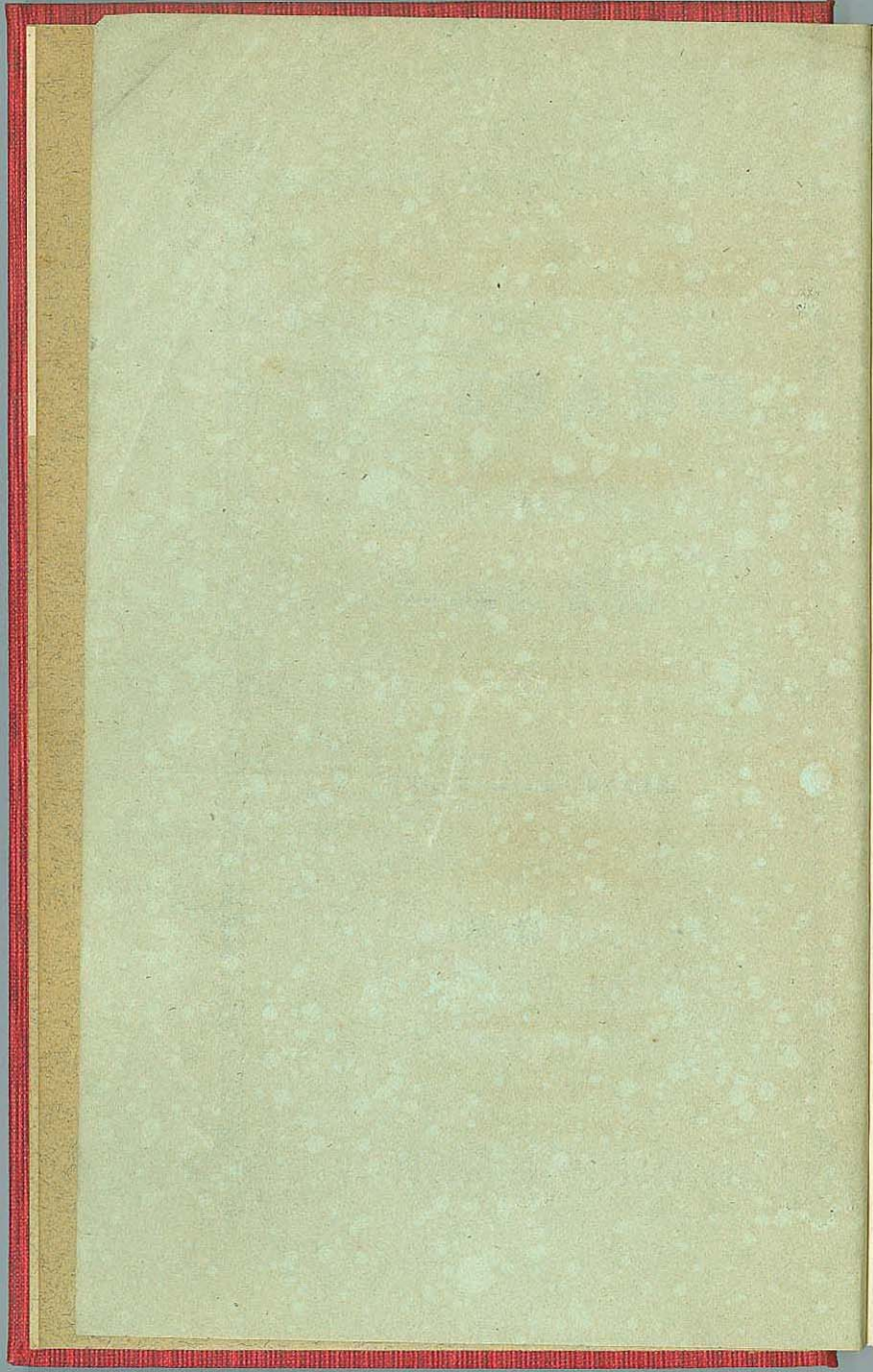
LYRAN

AF

ELIAS SEHLSTEDT.

1844

KNÄPPAR

PÅ

LYRAN

AF

ELIAS SEHLSTEDT.

STOCKHOLM.

L:s GUST. RYLANDER,

Bazarn å Norrbro.

W. B. ELLIOTT

18

1854

W. B. ELLIOTT

W. B. ELLIOTT

W. B. ELLIOTT

W. B. ELLIOTT

Poeterna.

Förunderliga äro vi poeter,
Ett musikaliskt folk. Med skäl det heter,
Att vi ha snille. Obeskrifligt ömma
Vi spela luta hela da'n och drömma;
Och ljusa dagen se vi midt i natten,
Men i vår hydda fins knappt bröd och vatten.

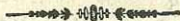
Förunderliga äro vi poeter,
Ett genomskinligt folk, liksom af ether.
Förgäfves äflas vi att blifva täta:
Apollo-Fadren ger så knappt att äta;
Ty skalder tål han blott med mager tunga:
På nykter mage hör han helst oss sjunga.

Förunderliga äro vi poeter,
Mot molnen sträfva vi liksom raketer,

Och under flykten mellan dem och jorden
 Då är vår själ en klangrik harpa vorden;
 Och lifvets sorger dunsta hort på färdens,
 Och jorden äga vi och ände världen.

Förunderliga äro vi poeter.
 På jorden stundom slutna som paketer,
 För världen är vårt väsende en gåta;
 Mjeltsjuka fårar sitta vi och gråta;
 Ur hjertats krater såsom glöd de hvälfva, —
 Hvarför vi gråta veta vi ej sjelfva.

Förunderliga äro vi poeter,
 Ett magert folk; men krigiskt, ty det heter:
 För ljuset strida vi, och spänna bälte
 Mot mörkrets här: *en skuld bör vara hjelte,*
 Så vill Apollo; och mot egna öden
 Han bjöd oss kämpa: Segren vins i döden.

Till Aftonstjernan.

Klara stjärna! säg,
 På min dunkla färd,
 Säg den rätta väg
 Till din ljusa verld:
 Blif ett kärleksbud
 Mellan mig och Gud!

Lys utöfver mig
 Himlens frid och din,
 Och mitt hjerta vig
 Till ett tempel in:
 Mana englar med
 Hvita vingar ned!

Blifve då mitt bröst
 En asyl för mig
 Af gudomlig tröst,
 När min vandringsstig
 Sorgen törnbesår,
 Vattnad af min tår!

När du resas ser
 Motgångsstormar opp,
 Sänd från molnen ner
 Tålamod och Hopp:

Fåfängt mot de två
Storm, och åskor gå.

Kom hvar afton klar,
Säg i qvällens frid
Hvad jag brutit har
Under dagens strid:
Döm ej hvarje brott,
Lär försona't blott!

Jag vill kämpa nöjd
Lifvets strid med mod.
Vexle sorg och fröjd,
Blott min själ är god!
Ur mitt hjerta tag
Hvarje fläckigt drag!

Lär framgent min själ
Fylla pligtens bud!
Nu farväl, farväl —
Bed för mig hos Gud!
Helsa härifrån
Till var vingad son!

Bilden.

Hvarhelst jag går, en bild mig troget följer,
Ej kan mitt hjerta skilja sig från den,
När dagen gryr; och när mig natten höljer,
Då kommer hon i drömmens verld igen.

Jag sjunga vill, men englabilden svingar
Förbi, och tonen glöms och poesin.
Jag läsa vill, men med små söta vingar
Hon skymmer bort hvart ord i min latin.

Så ser jag bilden dagen om och natten;
Men, ack! en mur är oss emellan satt.
Hon liknar skuggan uti källans vatten:
Jag ser den väl, men kan den ej få fatt.

Hjertat och Verlden.

Klaga ej, att idel sorg och smärta
Endast trifvas på vår mörka pol!
Drog ej ofta menskans eget hjerta
Kolsvart mantel öfver lifvets sol?

Ty i hjertats spegelglas allena
Speglas verlden ryslig eller mild:
Är ej hjertat och dess känslor rena,
Se! då svartnar sjelfva solens bild!

Håll mot himlen själens rena spegel,
Låt Guds ande spegla sig deri!
Hissa så med fröjd ditt lefnadssegel,
Drag med mod de dunkla skär förbi.

Snabb är färden öfver tidens bölja,
Herrligt går det, om vår själ är vis:
Hoppets stjerna vill oss vänligt följa
Öfver hafvet till Guds paradis.

Landtmannens Sång.

Se! dagen gryr. Med solen käns
 Hvert väsen pånyttfödt,
 Och jordens rund och himmelens
 Har våren blomsterstrött.
 Med mor'nad blick och hvilad nog
 Jag ilar ut till harf och plog.

Ack! den sin egen hydda har
 Att dela med en vän,
 Han somnar gladt, när solen far,
 Och vaknar gladt igen.
 Nyss Anna väckte mig, när sol
 Rann upp i sky och tuppen gol.

Mig skänkte himmelen allt hvad
 Mitt hjerta saknat förr;
 Och ingen, som af hjertat bad,
 Gick ohörd från dess dörr.
 "Barmhertige!" min bön var den,
 "Gif mig en hydda och en vän!"

Han gaf mig båda: Se dig om!
 Der skymtar hyddan än
 Med tak af torf, och skogen som
 En mur står omkring den;
 Och sjöns kristall, så tätt invid,
 Afspeglar hela nejdens frid.

Och Anna älskar mig. Hvar gång
 Som dagen släcks och gryr,
 Hon ber med mig i lof och sång
 Till honom, som allt styr.
 Och mer och mer vårt hjerta mins
 Att utan Gud ej trefnad fins.

Så flyr min dag vid plog och bill
 Liksom en dans förbi.
 När dagen skymms, jag längtar till
 Mitt tjäll med engeln i.
 När solen slutat har sitt hvarf,
 Jag ilar hem från plog och harf.

Nordbons Hemlängtan.

Väl längtar du åter till fädernas strand,
 Mitt hjerta! Du slår så oroligt,
 När barndomens minne dig hviskar ibland
 Om hembygdens dalar förtroligt.
 Förgäfves du ångrar den brännande lust,
 Som gäckande dref dig till främmande kust
 Från enfaldens skogar och dalar.

Hvad drömde du väl om den främmande jord,
 Hvad sökte du fjerran i söder?
 Ack! sökte du hjertan? Fanns det ej i nord:
 Hvar fann du väl trognare bröder?
 Hvad diktade hoppet, hvad brände din håg,
 Hvad såg du i söder, som icke du såg
 I enfaldens skogar och dalar?

Jag minnes min hembygd vid dånande flod,
 Der molnen sig hvila på fjället,
 Der åldriga skogen mot stormarna stod,
 En grönskande sköld kringom tjället;
 Der lifvet var oskuld, der friden blott log,
 När solen rann opp, eller nattvakan slog
 I enfaldens skogar och dalar.

Väl sofver min fader. Det sjungande haf
 Vid grönskande strand honom söfver.
 Och björkarna grö kring den älskades graf
 Och fläta sitt skugghvalf deröfver.
 Men fädernetjället, det blommar dock än,
 Och moder och vänner mig mana igen
 Till enfaldens skogar och dalar.

Jag kommer, jag kommer väl fjerran ifrån
 En gång till att famna er åter . . .
 Dock — kanske för sent står den enslige son
 Vid grafvarnas runor och gråter;
 Och står då förskjuten, der älskad han var,
 Och klagar vid minnet af forntida dar
 I enfaldens skogar och dalar.

Nordynglingen till Sydflickan.

Kom, flicka, och bebo med mig
 Mitt tjäll i norden gömdt!
 En tro så ren jag lofvar dig,
 Ett hjerta godt och ömt.

Det tjället står bland gran och fur
 Vid mörkblå spegelvik.
 Mot stormen skyddar fjällets mur,
 En forntidskämpe lik.

Tro ej hvad lögnen sprider ut,
 Tro ej dess falska ord:
 Att rosor finnas söderut,
 Men björnar blott i nord!

Mitt hemlands berg sig spegla der
 I forsens silfverfall,
 Och våren är mer skön än här,
 Fast vintren mera kall.

Såg du mitt land i sommargrönt,
 Der elfvens silfver rann,
 Du tänkte: drömmen skapar skönt,
 Mer skönt ej skapar han.

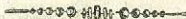
Såg du mitt land i vinterskrud
 En stilla norrskensqväll,
 Du tänkte dig en kungabrud
 Inunder gyllne pell.

Skryt, söder! med din sång, din ros
 Och drufvor, bäst du vill —
 Jag byter mot din aprikos
 Ej bort min vakas drill.

Så kär har solen nordens land,
 När söderns land han glömt,
 Att, natten om, vid skogens rand
 Hans öga vakar ömt.

Kom, flicka! och bebo med mig
 Min dal med frid uti:
 Min lutas klang skall roa dig,
 Du sjelf min sångmö bli.

Der sjunga vi i stjernprydd nord,
 När sol går upp, går ner:
 Ej bättre sällhet ger vår jord,
 Än trogen kärlek ger.

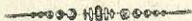

Sång, Vin och Kärlek.

Jag vill sjunga
 Till min luta,
 Och intill mitt hjerta sluta
 Allt det sköna, ädla, rena;
 Och förtjust deraf allena,
 Vill jag sjunga, sjunga!

Jag vill dricka
 Must, som glöder,
 Ej ur rucklets bål med bröder,
 Som i rusets dy blott vada:
 Men ur glädjens med de glada
 Vill jag dricka, dricka!

Jag vill älska
 Lifvets qvalda
 Brödra-ätt; men min utvalda,
 Hjertats hulda engel vorden,
Henne framför allt på jorden
 Vill jag älska, älska!

Poeten.

Poeten är på guldets arm,
Poeten gerna ler med flickan,
Poetens själ är öm och varm,
Poeten gerna rör på svickan :
Ack! om jag sammanlägger det,
Så tror jag sjelf jag är poet.

Källan.

Du lilla källa, klar och mild!
 Invid din strand jag trifies gerna,
 När i din famn du bär en bild
 Af dagens eller qvällens stjerna.

Bland blommorna uppå din strand
 Hur skön är aftonen, hur rolig,
 När jag med lutan i min hand
 Får sitta der med dem förtrolig!

När själen saknar hopp och tröst,
 Jag flyr till dig och stilla gråter,
 Och vid ett ljud af lutans röst
 Uppklarnar hoppets stjerna åter.

Nannas Regel.

"Ingenting på jorden är
 Sämre än att vara kär" —
 Så den unga Nanna sade,
 Och sitt hår i lockar lade —
 "Jag ju alla kära sett
 Gå och sucka allt i ett!"

"Öppen är min byddas dörr,
 Men min regel blir som förr:
 Glad mot alla, älska ingen!
 Kommer än med silfvervingen
 Amor sjelf så täck och skön,
 Blir jag kall som vintersnön" . . .

Amor är en gammal skälm,
 Harnesk, sköld och kopparhjuln
 Hjelpa ej: hans konst är mogen;
 Jagten sjelf i Solna-skogen
 Kan ej träffa såsom han:
 Akta dig, han lägger an!

Kom så Frans, en ung kusin,
 Med tupé och sockermin,
 Bad om kärlek. Nanna hörde.
 Amor sjelf, den skalken, förde
 Frans och Nanna mund mot mund —
 Regeln glömdes samma stund.

”Ingenting så himmelskt är,
 Som att *älskas* och bli kär”,
 Sade Nanna vid sin spegel,
 Valde så en annan regel:
 ”Hur man nekar, hur man svär,
 Bli man ändå engång kär!”

Den utestängde Äkta Mannen.

Vinterstycke.

Nå men, har man sett på så befängdt-san,
 Ljuset har hon släckt och porten stängt-san,
 Jag ej vågar bulta,
 Får väl gå och stulta
 Hela natten, fastän det är strängt-san!

Snö och blåst utaf den bistra sort-san,
 Västen tunn och fracken något kort-san,
 Hur jag jemkar kragen,
 Fryser ändå magen:
 Öfverrocken har jag spelat bort-san!

Vore min Barbara mera öm-san
 Men nu är hon som en furie gröm-san.
 Säkert hon mig strypte,
 Blå och gul mig nypte,
 Om jag störde hennes ljufva dröm-san.

Magen svider, jag kan ej stå rak-san,
 Snön går in, som i ett sprucket tak-san,

Genom tån och klacken;
 Skörtet utaf fracken
 Kan ej räcka både fram och bak-san!

Husch! nej, nu jag måste bulta på-san:
 Älskade Barbara! öppna då-san!
 Jag skall aldrig vara
 Borta, hemma bara,
 In i bleka döden stå på tå-san!

Vore godt att nu ha rygg af sten-san:
 Jag hör hennes stämman allaren-san,
 Jag hör toffeln knarra —
 Alla lemman darra,
 Jag kan netto stå på mina ben-san!

Vår-Sång.

Glänsande våren
 Ordnar sin grönskande drägt;
 Blommor i håren
 Sprida sin doftande fläkt.

Slingrande bäcken
 Hoppas i dällderna ner,
 Rosiga täcken
 Solen åt ängarna ger.

Skiftande skrudar
 Tjusning åt blommorna ge;
 Kronor, som brudar,
 Bära de, blyga som de.

Fjärilen träder
 Fri ur sin stoftiga värld:
 O! hur han gläder
 Sig åt den luftiga färd!

O! huru prålar
 Purpurn på vingarna spilld!
 O! hur han målar
 Lifvets uppståndelse-bild!

Likså ur gruset
 Lyfter jag vingen en gång,
 Ilar mot ljuset
 Frälsad ur bojornas tvång.

Menskan och djuren,
 Blomman i skimrande skrud,
 Allt i naturen
 Vittnar om skapelsens Gud.

Ringaste droppe
 Vårlif af skaparen får;
 O! men deroppe
 Blomstrar en skönare vår!

Den moderne Krigaren.

I stjernlös qväll, som bredde mörkrets flor
 Kring konunga- och borgare-palatsen,
 En ung offser på Norrbro gick och svor,
 Att *hon* ej ännu var på mötesplatsen:
 "Flyg, aftonflägt! och eden bär,
 Och skynda på min lilla Lotta,
 Och säg att jag gått trogen här
 Från klockan sju till klockan åtta!"

Af mången lykta staden lystes opp,
 Och par om par de älskogs-skaror vandra;
 Den unge krigarn sjöng med mod och hopp,
 Att om ej Lotta kom, fick han väl andra:
 "Flyg, aftonflägt! och sången bär,
 Att den må hinna lilla Lotta,
 Och säg att jag än väntar här,
 Fast klockan redan slagit åtta!"

Men, ack! der kom en tärna snörd och spänd;
 Ej länge njöt hon "ljufva ensamheten",
 Ty af sin nya kärlek krigarn tänd
 Sin arm straxt henne bjöd uti förtreten:
 "Flyg, aftonflägt! och skyndsamt far
 Med förebräelser till Lotta,
 Och hviska att jag trogen var
 Från klockan sju till klockan åtta!"

**Lappri, eller konsten att
repa sig.**

Måns med mörk och dyster panna

Satt uti sin kanapé:

"Ruinerad ett tu tre,"

Tänkte han och såg Susanna

Reda till en stor supé.

Men, ack se! vid porten stanna
Vagnar — o, med björnar i!

"Gud!" skrek Måns, "det är förbi!"

"Lappri, lappri!" skrek Susanna,

Gömde Måns i skafferi.

Måns försmädligt, för att banna,
Sade till sin äkta vän:

"Gillstun vinkar mig igen!"

"Lappri, lappri!" skrek Susanna,

"Nog kan du dig repa än."

"Jaja! kanske bästa knepet
 Här i denna jemmerdal'n!"
 Tänkte Måns och gick ur sal'n,
 Att sig repa — och i repet
 Hängde sig i källarsval'n.

Här du följt mig sedan
 Här du följt mig sedan
 Här du följt mig sedan
 Här du följt mig sedan

Öfver jorden kändes
 Värns himmel blå:
 Värns löst blomma
 Värns kärlek var.

Här som värns blå
 Jorden blommar,
 Här som värns blå
 Här som värns blå

Här som värns blå
 Här som värns blå
 Här som värns blå
 Här som värns blå

Wisa.

Har du glömt mig redan,
Har du löftet glömt?
Kan väl någon annan
Älska dig så ömt? . . .

Öfver jorden glödde
Varens himmel klar:
Varens första blomma
Nannas kärlek var.

När som våren skänkte
Jorden blommorne,
Gaf hon mig sitt hjerta —
Kan man mera ge?

Men när våren hade
Knappast blommat ut,
Gaf hon åt en annan
Hvad hon gett förut.

Svekets törne grodde
 Under kindens ros:
 Trohet är en fjärlig,
 Rymmer snart sin kos!

Perukmakar-Visa.

Peruker och turer
 Jag anmäla får!
 Jag gör krumilurer
 I herrarnas hår,
 Och krusar och bränner,
 Att knappt man dem känner.

Tinktur här försäljes
 För hår, som går ur.
 Af ungherrar, eljes'
 Med skröplig figur,
 Förskönar jag mången
 Med kammen och tången.

Bodpojken och grefven
 Till handa jag går;
 Den dummaste äfven
 Ett hufvud här får
 Med qvickaste tycke
 För tolf skilling stycke.

Pomadan den sköna

Jag fått från Pairs;

På burkarna gröna

Der står som bevis

Rung Filip graverad,

Med den pomaderad.

Journal för fransyska

Kostymer här fins,

Avisor på tyska

Och fler, än jag mins,

Af alla utländska

Samt norrska och svenska.

Af mängden, jag bränner,

Min lycka beror . . .

För kunder och vänner

Jag sjungit, och tror

Fullkomligt att mången

Sjüng sämre om tången.

Ack! lifvet är en himmelslär

Med min kista och min nickel

Säg du i drömmen någon gång

Att jag och min förtroende

Är blommar under fästans ång

Är nickade i delat grön

Den glade Sångaren.

Jag är så glad! Jag sjunga vill,
 Och kufvad ligger hvarje smärta,
 Och vid gitarrens silfverdrill
 Blir glädjen dubbel i mitt hjerta.
 Välkommen, Maj! Fyll min pokal!
 Jag vill din skål i botten dricka,
 Och jubla genom skog och dal
 Med min gitarr och med min flicka.

Min flicka är så god, så öm,
 En engel med fördolda vingar;
 Dess känsla som en barndomsdröm
 Så ren, när hennes stämman klingar;
 Dess öga som en högre verld,
 Der englar i en majska nicka:
 Ack! lifvet är en himmelfärd
 Med min gitarr och med min flicka!

Säg du i drömmen någon gång
 Ett land, der silfverforssar döna,
 Der blommor, under fåglars sång,
 Stå nickande i dalar gröna,

Och såg du vid den blåa elf
 Två väsen i dess spegel blicka —
 Du såg mitt hemland och mig sjelf
 Med min gitarr och med min flicka.

Och der bland fädrens gamla fjäll
 Skall en arkadisk dal oss skydda.
 Som engeln patriarkens tjäll,
 Skall evig tro bebo vår hydda:
 När Maj och Flora ses härnäst
 På jordens blomstermatta sticka,
 Då firar jag min bröllopsfest
 Med min gitarr och med min flicka.

Den Otålige.

Jag vill fråga, om jag bör

Lefva eller ej!

På hvar fråga, som jag gör,

Svarar lifvet: "Nej!"

På min bana, hvart den bär,

Lyser ej ett ljus.

Jorden med sin rikdom är

Dock ett fattighus!

Ingen vänlig stjerna ler

Öfver tidens haf:

Verlden är, så långt jag ser,

En kaotisk graf.

Jorden är en konstig boll,

Rullar natt och dag;

Djur och menskor äro troll,

Så är äfven jag.

Derför gnor hon i det blå

Med förtvillad hast,

För att se, hur klent vi stå
På dess snurra fast.

Sjelfva håret blifvit grått

I min motgångsnatt:

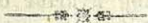
Ödet har mig riktigt fått

Uti lufven fatt . . .

Dock, hvi käbbla? — Mitt förnuft
Kom och stå mig bi!
Eftertankens rena luft
Vill jag andas i.

Jag vill under ödets spel
Tro hvad skalden lär:
Motgångspaddan en juvel
I sitt hufvud bär.

I en pels af tålmod
Vill jag svepa mig:
Ofta blifver freden göd
Efter blodigt krig.

Tempora mutantur.

Milo, som yngling, på skuldrorna bar en oxe.
 Men tiden
 Ändras: en yngling nu mäktar knappt bära
 sig sjelf.

Orsaken.

Yngling! du klagar alltjemt att tiden går lång-
 samt — besinna:
 Hjulen på tidens vagn lätjan har lyftat utaf.

Den dumme Mannen.

"Min man är dum", utlät
 Sig en gång fru von U** —
 Man vet nog hvarför det:
 Han henne tog till fru.

Dalen.

Jag vet en dal, der gräs och strå
 Ej gro; men dal'n är skön ändå.
 Väl tycks den för vårt öga skum,
 Der hyddan har för en blott rum;
 Men dalens folk de trifvas väl
 I endrägt, som en enda själ:
 Ej klagan spörjs, ej gråt man hör
                     Derinnanför.

För dalens folk ej sol uppgick,
 Ej lyser der en stjernas blick:
 Inom den höga gränsesten
 Hvad batar sol och stjernors sken?
 Ty stjernornas och solens tröst
 Är endast till för lifvets bröst,
 När stormen sina åskor kör
                     Härutanför.

De lycklige! de sofva godt:
 För tidens våld och strid och brott
 De stängt sin dörr och ställt dervid
 En englavakt, som heter frid.
 Säll den, som finner grafvens tröst
 Och med ett lugnt och skuldfritt bröst
 Får slumra roligt, när han dör,
 Derinnanför!

Visa.

Litet bo jag sätta vill:
 Gård med trädgårdstappa till,
 Liten åker till att grafva
 Vill jag uppå landet hafva;
 Huset utan vank och brist —
 Fyra rum och förstu'qvist.

Ladugården lagom stor:
 Åtta får och fyra kor;
 Gris i stian, häst i stallet,
 Liten qvarn vid vattenfallet,
 Och vid bryggan nervid strand
 Liten båt att ro ibland;

Gröna ängar, gödda fält,
 Allting så ordentligt stäldt,
 Harfvad åker, raka diken,
 Vacker utsigt utåt viken;
 Och, så långt man skönja kan,
 Berg och holmar om hvarann.

Dito, vill jag ha ännu
 En för söt och hygglig fru;
 Men hos flickorna jag tycker
 Ej om flärd och bjefs och nycker:
 Är hon flärdfull, vill jag ha
 Hellre korgen, än få ja.

Frun bör vara, hör ni det,
 Mera magerlagd än fet,
 Glad och vänlig, from i seder:
 Nådigt jag mig undanbeder
 En, som schaffsar utan ro
 Ut och in på kippad sko.

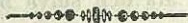
Ingen ödslighet får rå:
 En grin-olle i hvar vrå
 Önskar snart vid pappas sida
 Vagn att åka, käpp att rida,
 Pappershatt, trumpet och kort,
 Tupp, som värper immerfort.

Hvad skall mer jag hitta på?
 Litet bokskåp i en vrå:
 Mor om qvällen iordningställer
 Aftonvard och läsning, eller
 Sitter mor och jag i lag —
 Liten visa sjunger jag.

Trefnad skall bli hvardagsgäst,
 Lögn och sqvaller bli vår pest,
 Öppen sanning föra ordet,
 Varmt i hjertat, godt på bordet:
 Dörren, öppen för hvar vän,
 Stängs för flärdfull blott igen.

Sådant bo jag sätta vill
 Bums — när kassan rücker till.
 Men hur skall väl kassan ökas,
 I hvad värf skall lyckan sökas?
 Kanske sitter hon uti
 Något utländskt lotteri!

Adjunkten på Landet.

Tvi vale! Bröder, hvad det är tungt
Att till sitt yrke ha predikstolen!
Jag råder ingen att bli adjunkt,
Det är det sämsta inunder solen.

Hos skogens nalle

Jag hellre bodde;

Ja, som en *knalle*

Jag hellre gnodde

All verlden kring.

Det tror jag väl! se'n man blifvit prost,
Då kan man äta och sofva bara;
Och gratis får man båd' smör och ost
Och dito skinkor, förbålt så rara!

För hjorden slipper

Han sjelf arbeta —

Han bara *klipper*,

Då vi få streta

Adjunkter små.

Och skall då prosten ibland för skam
Stå upp i *korgen* en gång om Julen,
Då tar han flux ur sin *fjerding* fram
En gammal *näfver*, rätt illa vulen.

Dess damm inbitet
 Han slår mot bordet,
 Och jemnkar litet
 På *predikordet* —
 Och dermed punkt!

Men vi adjunkter — det är ej nog
 Att som *vällärde* predika bara:
Hjelp-prester beta vi ock med fog,
 Ty först och sist skall *magistern* vara
 I dans, i leken,
 I skämt och allvar —
 Och skära steken
 Och slå i *halfvar*,
 Och Gud vet allt!

Och går en skruf på gitarren trögt,
 Då skall *magistern* den bums kurera;
 Och fins en bok, skall han *läsa högt*
 Och för mamsellerna deklamera
 Tegnér's poemer
 Och små noveller
 Af mamsell Bremer
 Och Bulwer eller
 Af fru Carlén.

Hej! embetsbröder! Så går det till . . .
 Men skrämmens ej utaf detta pratet!
 Jag icke längre nu sörja vill —
 Med tiden kommer väl pastoratet.

Tänk, om jag klefve

På ärans trappa,

Så att jag blefve

En Erke-pappa

Helt oförtänt!

Jag tror ni skulle . . . . Dock hellre, än
 Att ha så *hiskliga* pretentioner,
 Jag skaffar mig en prelat till vän
 Och dito flicka med relationer.

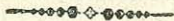
Då som en fåne

Jag gnyr ej mera:

Jag skall i Skåne

Mig vigilera

Ett pastorat.

Nyårs-Hopp.

Som grafven tyst, betydningfull är stunden,
 Lik hvarje afskedsstund i lifvets dal:
 Med lyftad vinge hän mot himlarunden
 Står gamla året, täljande sekunden,
 Att ställas för den Högstes tribunal.
 Det blad, det fått, att lifvets handling skildra,
 Fullskrifvet är, och sändas skall till Gud. —
 Sof ej, o, jord! Bed gode Fadren mildra
 I domens stund sin stämmas thordöns-ljud!

Det midnatt är, och dystra facklor glimma
 I stjernfull rymd från en gudomlig värld.
 Jag vakat har i nattens andetimma
 I bön och lof, vid mången vänlig strimma
 Af hopp och minne kring min hufvudgård.
 Och nu med dem jag går till ro och drömmar,
 Hvad jag förut vid årets vagga drömt:
 Hur i sitt sköte nya året gömmer
 Den sällhetslott, som gamla året glömt!

Nyårs-kort till Månen.

För dig, du höge andlige magnat
 I solens himmelsvida kyrkostat,
 För dig, o måne i det klara loftet!
 Jag bugar mig med näsan uti stoftet;
 Ty det är min och mina bröders sed,
 Att när vi buga, buga vi oss ned.
 Som snö i rymden, flyga offerbladen
 Med granna namn kring eleganta staden:
 Med söndrig rock jag på terrassen står
 Och önskar dig ödmjukast *godt nytt år*.
 Det höfves ingen, som poet är vorden,
 Att alltför mycket fästa sig vid jorden:
 I molnen bör han bygga, bo och så;
 Om det ej duger, bör han det ändå.
 Må andra om det jordiska bestyra,
 För dig i dag jag strängt har min lyra:
 Jag älskar dig, men vet dock ej hvarför;
 Jag vet med visshet blott att jag så gör.

Tag då min helsning på det nya året!
 Från fotens spets till spetsen utaf håret
 Jag badat mig uti ditt milda sken:
 O! att jag blefve, såsom du, så ren!
 Af ljus och skugga skiftar menskans lefnad,
 Af underbara trådar är dess väfnad,
 Än ljus som skyn, än mörk som jordens grus —
 Skall min bli mörk som natten, eller ljus?
 Det står derofvan. Nu farväl, du gode!
 Till nyårgåfva ger jag dig mitt ode.

**Kontors-Vaktmästaren W.
vid Tull-Verket.**

(Död 1843.)

Död och förgängelse! hvad fins här annat?
En efter annan bockar sig och går.
Kontorets gamle visare har stannat,
Som visat rätt i många Herrans år.
Sof godt, du gamle! Vakten är förliden —
Vänd dig åt väggen, bry dig ej om tiden!

Väl dig! deruppe inga stormer svalla,
Man slåss ej der om tjänster och om mat.
Nybyggare från jorden äro alla,
Och alla stå på ordinarie-stat:
Ett lyckligt samfund, ett förbrödradt slägte,
Ett frigjort Israel ur tidens häkte!

En gång som du vi jordas uti mullen,
Och mötas då vid himmelrikets tull.
Är du deruppe då ännu vid tullen,
Så släpp oss in för gammal vänskaps skull!
Det vore hårdt, om *gubben* skulle svara:
"Gäck bort! din själ är en förbjuden vara!"

Men, ack! så sträng är himlens lag ej heller,
 Och spö och fästning vet man der ej af.
 Förbarmandet är Taxan der, som galler,
 Förlåtelse dess första paragraf. —
 Vi hoppas därför, liksom du och flera
 I himlen få i nåder inklarera!

Lut-spelaren.

När qvällen med skuggorna skymmer,
Och solen flyr bort på en gång
Med dagens bestyr och bekymmer,
Då stämmer jag lutan till sång.

När hjertat till himlen och ljuset
Bak stjernornas silfvergardin
Vill drömma sig fjerran från gruset,
Jag sjunger en hymn af Wallin.

Men vill det sig drömma en hydda,
Så lugn, paradisisk och ren,
Der kärlek mot stormen vill skydda,
Jag sjunger en sång af Franzén.

När vemodet plötsligen spinner
Sitt moln omkring hoppet, som ler,
Jag sjunger, tills molnet försvinner,
En nordmannasång af Tegnér. -

Så gungar jag fram med min luta
På lifvets oroliga ström:
Må andra det verkliga njuta,
Jag gläds och är säll i min dröm!

Lefnads-Öden

eller

Den Enda Sällheten.

A.

Är det ej skönt ändå att vara ung?
Hvart helst man ser, ses idel solar glimma!

B.

Jag vet just ej, ty öfver törnsådd ljung
Min bana gick från livvets första timma.

A.

Är det ej skönt att vara gift likväl,
Är det ej just att livvets näktar smaka?

B.

Jag vet just ej, om det kan smaka väl
Att få på ryggen af sin ömma maka.

A.

Är det ej skönt att vara rik? Man får
Allt hvad man vill och mången omsorg slipper!

B.

Som rik i år, jag fruktar, nästa år,
Få åt min hustru tigga mat och — nipper.

A.

Ges då af sällhet ej en enda sort
Som ödets gunst dig öfverlåter?

B.

Blott den, att hemma bli — då frun far bort,
Och rymma huset — då hon kommer åter.

Vår och Frid.

Själens högtid inne är på jorden:
 Vår'n, gudomlighetens ombud vorden,
 Landar, att vår kust med rosor strö.
 Gudabilden speglar han i hafven,
 Sträcker öfver jorden blomsterstafven;
 Och i glansen af den gode anden
 Ligger hon som en förtrollad ö.

Hvad som vintern bröt vill vår'n försona.
 Skapelsens och ljusets harpor tona:
 Hjordar dansa. Menskan upprätt står,
 Ser Guds under, glömmet ödets nycker,
 Som en brud det varma lifvet trycker
 Till sitt hjerta, och en hög försoning
 I naturens alla pulsar slår.

Gudomskänslan själen genomtränger:
 Hoppets engel, vårens broder, hänger
 Friska kransar kring den fångna brud. —
 Hör du stjernors silfverharpor tona,
 Hör du jordens från hvar liljas krona,
 Hör du fridens i ditt eget hjerta:
 Det är toner, spelade af Gud.

Låt oss luta oss med frid tillsammans,
 Fromma hjertan! sola oss i flaman
 Af Guds kärlek, rena såsom den!
 Hörs dess röst ej, som den fordom hördes:
 "Älsken mig, och älskens så inbördes,
 Som jag älskat eder!" — Bröder, bröder!
 Känna vi Guds tungomål igen?

O! vi känna det. I vårens dalar
 Själ'n förstår så väl hvad himlen talar,
 Läser rent naturens blomsterskrift.
 Hat och mörker vike! Ljusets fana
 Låt oss svära på vår skumma bana!
 Minnet af hvad godt vi gjort på jorden,
 Blifve marmorn på vår slutna grift!

Och en verld skall, skönare än denna,
 Famna oss, och ljusets englar känna
 Oss igen på själens rena skrud. —
 Der är hemmet. Här är natt och drömmar;
 Der är verklighet, och ljuset strömmar
 Från en sol, som ingen midnatt gömde,
 Kring en vår, som evig är som Gud!

Min gamla och min nya Frack.

Min gamla frack! jag nödgas mot min vilja
 Dig afsked ge. Se så, blif nu ej stött!
 Gråt icke så: det gör mig ondt att skilja
 Dig från en tjänst, som du så troget skött.
 Du kan ej räknas mera till de unga,
 Jag kan ej ge dig mer än hjertats tack.
 Fast ordet häftar sorgligt på min tunga,
 Det måste ut: *farväl, min gamla frack!*

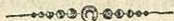
Hvad allt ändå är vanskligt här på jorden!
 Du var dock ny för elfva år i dag;
 Nu är du snäf och gammalmodig vorden
 Och vräkt och utdömd utaf modets lag.
 En gammal vänskap dock för dig jag känner,
 Och förr'n du hängs i någon klädstands-dörr,
 Kom låt oss dricka brors-skål och bli vänner,
 Du gamla hedersknyffel, nu som förr!

Med dig hur ofta stod jag ej i salen
 Hos mina förmän bockande och fin!
 Hur sprättigt flög jag ej med dig på balen
 Med smala skört liksom en beckasin!

De bruktes *då* helt spetsiga och lätta
 Och flögo högt vid minsta battersång:
 Nu hänga de, som när man brukar sätta
 En tung ridå för en tableau-vivant.

Men modet har sin nyck, och tidens tänder
 Ha på din lifstråd gnagt, till dess du sprack;
 Och mer än *en* gång ingen rock man vänder —
 Alltså farväl, min gamla hedersfrack!
 Din långa tjenstebana är förliden —
 Min nya frack jag fått *modern och bred* —
 Den sista tjenst, du gjorde mig i tiden,
 Var då jag svor kung Oscar trohets-ed.

Min *nya frack!* med dina breda vingar
 Hjelp mig att stiga i befordran snart!
 En bättre lön, som mera fylligt klingar,
 Det vore i min ficka något rart!
 Tänk om det hände! Hjelp mig då att prisa
 Rättvisans ofta dolda gudamakt;
 Men vill ej lyckan ge mig det, så visa
 Med hela *bredden* henne ditt förakt!

Till Clara.

Gråt ej, Clara! fastän sorgen smyger
 Sina liljor i din ungdoms vår!
 Molnet skymmer solen, men förflyger:
 Sorgens lilja knoppas och förgår.

Ingen stjernas glans så klar är vorden,
 Att den ej af molnet öfvervins:
 Ingen evig glädje fins på jorden,
 Liksom ingen evig smärta fins.

Låt dig trösta! Himlen rättvist dömmar:
 Endast kärlek i dess pröfning fins.
 Den är tröstlös blott, hvars hjerta glömmar
 Gud och pligten, men sin plåga mins.

Gråt ej, Clara — dock jag dig förlåter:
 Tårar bli ändå vår tröst till slut.
 Endast: glöm ej himlen, när du gråter,
 Glöm ej himlen, se'n du gråtit ut!

Gossen och Flickan.

(Serenad.)

Gossen.

Ned från sin himmel
 Daggerlan buren
 Vaggas af blomman i doftande skål'n.
 Stjernornas hvimmel
 Rundt kring azuren
 Lyser i natten de vandrande moln.

Flickan.

Hör, hur det klingar
 Mildt genom natten:
 Säkert en engel från stjernornas chor!
 Hade jag vingar,
 Flöge jag fatt'en,
 Tvang honom blifva min vän och min bror.

Gossen.

Lyssna till lutans
 Toner, som klinga,
 Flicka! ditt lof utur kärlekens bröst!
 Öppna på rutans
 Galler och bringa
 Natthige sångarn ett svar på hans röst!

Flickan.

Himmel! hvi lågar
 Kinden? Hvi faller
 Tåren i ögat vid tonernas gång? . . .
 Nej, jag ej vågar
 Öppna mitt galler:
 Gosse, var tyst med din nattliga sång!

Gossen.

Fjärlarna böja
 Gyllene vingen
 Kärligt kring blomstren i yrande smek. —
 Virka din slöja,
 Natt! öfver tingen,
 Att jag ej skönjer de älskandes lek!

Flickan.

Tyst med din luta!
 Klingande slagen
 Locka vårt hjerta mer lätt än det tros. —
 Fjärlarna njuta
 Blomsterbehagen;
 Men se'n de njutit, de rymma sin kos.

Gossen.

Fåfängt bekymmer,
 Flicka! dig plågar:
 Dig vill jag älska till grånande höst.
 Aldrig jag rymmer,
 Evtigt jag lågar:
 Flamman är evig i sångarens bröst.

Flickan.

Må då så vara,
 Gosse! men sakta,
 Varsamt och tyst öfver häckarna spring!
 Bullra ej bara,
 Akta dig, akta,
 Väck ej den slumrande verlden omkring!

Fem Trappor upp.

(Extra-Kammarskrifvar-visa.)

Jag sitter stundom och mitt lif begrundar
 Uppå en rankig vind fem trappor upp,
 Och undrar ofta, om den dag, som stundar,
 Bär i sin famn fullbordan af mitt hopp.
 Men ingen lycka spörjs, och dagar fara
 Som solens boll i enahanda lopp —
 Men jag är ung, och då kan man ju vara
 Rätt nöjd uppå en vind fem trappor upp.

Hvad det är skönt att bo så högt från jorden,
 Från gatans buller, menskolarm och stök!
 Ur fyra rutors fönsterglugg mot norden
 Jag har min fria utsigt åt ett kök.
 Der trippar Sara, trind liksom en ärta,
 Med glas och brickor, mången skål och kopp:
 Ack! hvilken utsigt för ett känsligt hjerta
 Uppå en rankig vind fem trappor upp!

Dock, Gudi lof! ännu har aldrig magen,
 En tomsäck lik, uppå sin herre hängt.
 Jag frodas skäligt, skrifver rent om dagen
 Tolf, femton ark, hvad andra dumt ha tänkt.
 Det hjälper icke. Magen ej förbyter
 Sin haj-natur, fast kassan säger stopp.
 Jag vet det väl, om än allt annat tryter,
 Så fins ändå aptit fem trappor opp.

Min kamlottskappa kommen är till åren,
 Men varm ännu, fast något sliten bak.
 Min hatt betäcker väl de blonda håren,
 Fast något rödbrun som ett koppartak.
 Blott man ej svälter eller fryser bara,
 Om strumpan ock har en och annan stopp,
 Som extra får man ej så noga vara
 Uppå en rankig vind fem trappor opp.

Men lyckan kommer väl, fast hon i striden
 Om tjänst och lön mig ofta ryggen vändt.
 Dock hvad gör det, då jag ändå med tiden
 Mig föresatt att blifva president?
 På oxens horn satt ju en lumpen mygga
 Och drömde om sin jättestora kropp —
 Hvad under då, om jag vill luftslott bygga
 Och blomsterströ min vind fem trappor opp?

Då qvällen, kommer, och för fönsterrutan
 Den trinda Sara drar gardin igen,
 Vid aftonbrasan klinkar jag på lutan
 Melodiskt, eller skrattar med en vän. —
 Ack! med en färbog, smör och limpa bara,
 Och med en vän med samma mål och hopp,
 Då man är ung och glad, kan man ju vara
 Rätt säll uppå en vind fem trappor opp!

Predikanten.

Jag såg en höglärd herr magister,
 Som, om man dömmar efter prat,
 Var mindre prestman, än minister —
 Alltnog han satt som komminister
 Och väntade på pastorat.

Men ingen kunde taga fatte'n,
 Att oberedd predika lätt:
 Det gick som vatten genom tratten;
 Men också var det bara vatten
 hela hans predikosätt.

En Åkarhästs Memoirer.

Jag föddes i spiltan i adeligt stall
 Hos grefven på Näs,
 Och åt med min moder på blommande vall
 Det skönaste gräs.
 Jag drack utur floden det klaraste vatten
 Och sof under lummiga lindar om natten.

Jag mädde som Kresus, och grefven ibland
 Till trappan mig bjöd.
 Jag tog ur grefvinnans och fröknarnas hand
 Så mången gång bröd.
 Och hade jag gjort mig den ringaste skada,
 Så ströko de såret med rosenpomada.

Så växte jag opp; och min bringa var bred
 Och min länd var så trind,
 Och blixten blef efter, då grefven mig red
 Öfver stätta och grind.
 Storståtlig han satt som en kung i sin sadel,
 Och sjelf jag mig tyckte af gammal adel.

Och ingen var prisad som jag, då jag kom
 För gigg eller schäs,
 Och ingen det fans, som ej talade om
 Slädtrafvarn på Näs . . .
 Men, ack! hvarför tala "om barndomsminnen,
 De rosengårdar i ädla sinnen!"

Det greffliga huset gick plötsligt omkull,
 Ty greffen blef död.
 Och genast blef såldt både silfver och gull
 För penninge-nöd.
 Ack! tiden förändras: man tog mig från krubban
 Och slog för en spottstyfver bort under klubban.

En länsman mig köpte, ett as, likagodt,
 Han slogs som en ryss.
 Men väldet blef stackot, han hade för brådt,
 Då han red mig till byss;
 Ty öfverbalansen med ofrälse-benen
 Han tog och slog nacken till döds emot stenen.

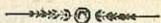
Till Stockholm med halmtapp man sedan mig dref,
 Och utan protest
 Jag såldes vid Munkbron och åkarhäst blef,
 Det känner jag bäst . . .
 Misshandlad och svulten — hvem skildrar min smärta:
 Hos åkar-embetet fins alls intet hjerta.

Jag rycktades fordom, nu endast jag slås
 Med piska och knut.
 Förr stod jag i spilta, nu står jag i bås,
 Der kon stått förut.
 Fy fan, käre bröder! man kan just sig harma:
 Vi lefva i tider, så Gud sig förbarma!

Med nosen i tunnan vid Nybron jag står
 Och spisar min draf.
 Men snart kommer husbond — hi huj! hvad det går
 Med lasset i traf!
 Men, ack! om misshandling hvad hjälpa bevisen:
 Hur kan väl ett djur blifva hördt af polisen? }

Jag känner re'n döden, ty upptrött och svag
 Jag orkar knappt stå.
 Hvad hjälper då bråka om rätt och om lag,
 Jag dör väl ändå.
 Min tanke om lifvet är den, som j veten:
Barmhertighet fins ej hos menskligheten.

Den Förskjutne.

Ned från himlapellen qvällen
Sänks med fridens palm i hand.
Månan vänligt blänker, stänker
Silfver öfver haf och land.

Fjäril, ros och siska hviska
Kärleksqväden, par om par.
Jag blott, öfvergifven blifven,
Suckar utan återsvar.

Från ditt milda öga föga
Tröst du ger, o måne klar!
Blott till mina sinnen minnen
Bär du i din silfverchar;

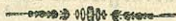
Hviskar, hur den milda Thilda
Svor att evigt blifva min,
Hur vi jorden glömde, drömde
Oss i gudaverlden in.

Ack! vi äro skilda, Thilda!
 Fort brann kärlekslågan ned:
 Du blef mig ej trogen . . . Krogen
 Svär jag nu min trohets-ed ;

Drifver omkring jorden, vorden
 Irrig som en sinnessjuk ;
 Dagligt jag förgubbas, dubbas
 Snart med silfvergrå peruk.

Släckt blir dock i döden glöden
 Af ett brunnet olycksbloss:
 Kärlek! hvarför blända, tända
 Flammor, för att plåga oss?

Ungdomen.

Alla åldrar ega sina kransar,
 Olikt skiftande i färg och glans:
 Skönast dock kring lifvets majstång dansar
 Ungdomen med hoppets rosenkrans.

Inga sorger vill dess sinne ana,
 Idel rosor växa för dess fot:
 Glad hon vandrar ögonblickets bana,
 Glad hon går sin framtidslott emot.

Bjuder lifvet henne än en smärta,
 Smälts den, som af soln en vårdags-is,
 Och i känslan af sitt rena hjerta
 Dansar hon i hoppets paradis.

Sköna ungdom! lifvets blomsterdagar,
 Minnets fröjd i mannaålderns tvång!
 Jag är lycklig, äfven när jag klagar,
 Då jag mins att jag dig egt en gång!

**Den olycklige vandrarens
sång.**

Kom, o. qväll, med dina tysta timmar,
Skänk din frid åt stoftets qualda träl!
Bjud din dotter, som på fästet glimmar,
Tända ljust i hans sorgsna själ!

Ingen vän mig möter, intet hjerta,
Som sin sorgsna broder trösta vill:
Lifvets mannaålder kallas smärta,
Lifvets glädje hör blott barnen till.

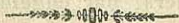
Derför sörjer anden, derför snöga
Bleka liljor öfver kindens vår;
Derför riktas ofta mot det höga
Själens syn-rör, ögats stilla tår.

Ingen jordisk glädje mer jag hoppas,
Tror ej lyckan, lifvets sommarvind;
Ej dess röda rosor för mig knoppas:
Dödens rosor knoppas på min kind.

Dock, ett hopp är mig i plågan gifvet,
 Som mig följer öfver dödens stig —
 Jesus Christus, Sanningen och Livet,
 Låt mig städse finna ro hos dig!

Var min tröst, hvar gång mitt hjerta gråter,
 Och när livvets blomstertimmar flytt,
 Tag min själ uti din himmel åter,
 Låt mig dö och blifva barn på nytt!

Sången.

En engel är sången, ett klingande bud
 Mellan menskan och Gud.
 Till smägtande system i människans bröst
 Bär han himmelens tröst:
 Det ljusnar allt mera, när engelen talar,
 Kring berg och kring dalar.

Ty fanns ej ibland den hugsvalande sång,
 Vore dagen väl lång;
 Och tvang han ej smärtan att lägga sig lugnt,
 Blefve lifvet väl tungt;
 Men sången försonande sitter hos anden
 Och lättar på banden.

Och stjernor af minnen och stjernor af hopp
 Gå i tidsnatten opp,
 Då Anima lyss i det grus, der hon bor,
 På sin himmelska bror.
 Hvert moln, som bar åskor, hvar plåga, hvar smärta
 Försvann ur dess hjerta.

När engelen vinkar, för Animas syn
Skymtar hemmet i skyn.

I jordlivets vinter, när gulddharpan slår,

Då har Anima vår.

Så ler hon mot ödet, hur mörkt det sig röjer,

Blott engelen dröjer.

Ett ord i bedröfvelsen.

Broder! Broder! glöm ej Gud och pligten! Sänk
 din blick ej emot jordens grus,
 Som om du i stoftet endast sökte, hvad du söka
 bör i högre ljus!
 När bekymren vid vår hydda stanna, ej vår rätta
 tröst härnere bor:
 Hjertats lycka, när den yttre brister, mana från
 serafers helga chor!

Böj din panna blott för Gud i bönen, låt ej
 sorgen böja ned ditt mod!
 Res dig opp till manlig strid och handling, och
 du röna skall att Gud är god.
 I ditt bröst, som i en bok med minnen, denna
 evigt klara sanning skrif:
 Hvad han skänker, hvad han tar tillbaka, är oss
 nyttigt för vårt högre lif.

En vår vishet är: att lugnt fördraga bördan,
 som vår skuldra lägges på;
 Och som säningsmän ej alltid vänta gyllne skörd
 af hvarje korn, vi så.

Hvad är glädjen? Lifvets sommarfjäril. — Lifvets
 lycka hvad är hennes tro?
 Aldrig vi för säkert ankar ligga vid dess gröna
 sommarkust i ro.

Gråt ej — fastän ungdomsjullen kastas, spänn dess
 segel, lugn vid rodret stå!
 Dygd och mandom tag om bord, och sedan styr
 med hoppfull blick utåt det blå!
 Äfven jag min ofärd trodde nära, då en motgång
 mötte, och likväl,
 När jag rätt dess inre halt betraktat, fann jag idel
 medel för mitt väl.

Hoppas därför, lär dig att försaka och ej njuta
 blott hvad lifvet gaf!
 Tag ditt öde, som det gifs dig ofvan, och vik
 aldrig ifrån pligten af!
 När du fåfängt sår på lifvets klippa, sök din tröst
 i religionens frid:
 Ingen högre tröst jag vet på jorden, ingen mer
 försonar lifvets strid!

Så blomme i ditt bröst det eviga, det rena!
 Der bildas menskans verld, en mulen eller glad.
 Vårt lif ett album är, dess dagar äro blad:
 Säll den, dess sidor fyllt med sköna drag allena!
 Njut hvad dig himlen gaf, var nöjd med ödets gång!
 Ej är hvar mäktig säll, ej den, som rik är vorden,
 Men den, hvars själ är nöjd: begär ej mer af jorden,
 Om hon dig gaf en vän, en hydda och en sång!

Snart är vårt lif förbi; dess sorger äro ringa,
 Men stor dess glädje är, om du är god och nöjd:
 Gå oförskräckt din stig, och under } qual och fröjd
 Låt himlens strängaspel uti ditt hjerta klinga!
 Och när en gång du står vid gränsen af ditt lif,
 Är det ej summan då af alla livvets fröjder,
 Att se med minnets fröjd opp till din ungdoms höjder,
 Der nu med hopp du ser din framtids perspektif?

Morgonen.

Ur hafvet steg en herrlig sabbatsmorgon,
 Och våren stämde sina gyllne harpor
 Till fromma sånger till den Högstes ära;
 Och menskan, slumrande ännu i drömmen,
 Förnam en väckelse och igenkände
 Den stämda orgeln i naturens kyrka,
 Då väcktes äfven jag af dagens stråle,
 Som genom fönstret sken och på mitt öga
 En värma göt, liksom en ljuf beröring
 Utaf en moders kyss, som varsamt väcker
 Sitt barn en morgon, när det soft för länge;
 Och hvarje skönhetsbild, som drömmen målat
 För anden nyss i underbara riken,
 För vakna ögat log i verkligheten.
 Och vid jag öppnade min dörr till fältet
 Att träda ut, det var liksom jag trädde
 Ej ut, men in uti ett smyckadt tempel;
 Ty så var jorden, och deröfver hvälfde
 Den blåa himlens tempelhalf, och solen

Sin altarflamma speglade i floden,
 Och genomträngd af ljus var flodens botten,
 Liksom dess yta: så var ock mitt hjerta,
 Ty milda känslor lekte der på djupet,
 Som på en blomsterplan små barn plä' leka
 Med skuldfritt hjerta under öppna himlen. . . .
 Jag tänkte: Gud! hvar är en plats att finna,
 Att rätt dig tillbe? — och jag såg omkring mig,
 Liksom jag sökte mig en plats på jorden
 Att sitta närmare den gode Fadren.
 Då hviskade på en gång, som jag tyckte,
 Från gräs och blommor: "Gud bor allestädes,
 Men med det *rena* hjertat sitter menskan
 Den gode Fadren närmast uppå jorden."
 Och ned jag satte mig i veka gräset
 På brädden invid dalens flod, hvars bölja,
 En spegel lik, upptog hvar bild på stranden.
 En mängd af blommor doftade omkring mig
 Med fromma anleten och högtidsdrägter.
 Det var ej blommor endast, som jag tyckte
 De voro syskon och jag deras broder,
 Ett väsen, liksom de, vid jorden fästadt,
 I tidens boja trånande mot ljuset.
 Och vid jag tänkte så, blef ögat varse
 En sippta ytterst uppå stranden luta

Utöfver böljans graf sitt englahufvud;
 Och ensam stod hon, skild ifrån de andra:
 Det var som om hon obemärkt sig smugit
 I ensamheten, för att dö vid floden.
 Den gröna kransen kring det veka lifvet
 Förvissnad hängde sina blad mot jorden.
 Förgäfves stödde jag den kalla stängeln:
 Det fromma blomsterhjärtat slog ej mera.
 Då ville jag den hvita kronan röra
 Och än betrakta hennes gyllne smycken,
 Som lyste der, ett minne utaf solen.
 Då föll, hur varsamt än vid den jag rörde,
 Den sköna kronan af, och floden förde
 På silfverböljan bort den oskuldrensade,
 Till andra stranden vaggad utaf döden.

Då såg jag ned i djupet af mitt hjerta
 Och tänkte: *rent* skall hvarje hjerta vara,
 När döden kommer att vår ende taga:
 Det rena är det himmelska på jorden.
 Fläckfri var sippans krona än i döden,
 Och himlasmycket, som hon fått af solen,
 Det tog hon med sig öfver okänd bölja.
 Så bör vårt hjerta uti döden vårda
 Sin oskuld och sin tro: de äro smycken
 I andens bröllopsdrägt och segerkrona,

På hvilka Gud vill igenkänna *sina*
 Vid kallelsen till högre lifvets lycka. — —

Och solen steg allt högre uppå himlen,
 Allt högre steg också till Gud min känsla,
 Och bönen harpa klang uti mitt hjerta,
 Och jord och himmel famnade min kärlek.

Flickan vid Spegeln.

I dag jag fyller tretti år.
 Det gör mig ändå sorg,
 Att jag i mina yngre år
 En gång gaf bort en korg.
 Nu kan jag ingen fästman få:
 Hvad gör jag nu med ögon blå!

Hvad gör jag nu med ögon blå
 Med glans som himmelens,
 Då blicken ej kan hvila få
 Och smälta i en väns!
 Jag känner ångren nu i grund:
 Hvad gör jag nu med purpurmund!

Hvad gör jag nu med purpurmund,
 Det kan jag ej förstå,
 Då ingen kommer under fund
 Med rosorna derpå!
 Det väcka kan mitt hjertas harm:
 Hvad gör jag nu med hals och barn

Hvad gör jag nu med hals och barm,
 Då ingen älska vill,
 Och ingen yngling öm och varm
 Vill luta sig intill. . . .
 Men, ack! mig hör väl ingen *man*
 Jag redan gått för långt, minsann!

Ånger och Försoning.

(Gammal-Ungkarls-Visa.)

Tiden ilar. Hvem behåller
 Jemt sitt unga, fagra skinn?
 Re'n i tidens protokoller
 Skrifts jag såsom gammal'in.
 Från den muntra ungdoms-scenen
 Är jag redan hvisslad ut,
 Gikten håller hus i benen,
 Ryggen börjar gå i kut.

Ack! jag sörjer därför svåra.
 Tiden har då fasligt brådt!
 Pannans hvalf har mången fåra,
 Håret redan går i grått.
 Lockar, hvaraf förr jag skrutit,
 Mörka såsom nattens sky —
 Ack! i hjessan, der de sutit,
 Tittar nu det blanka ny.

Munnens ros är ej densamma,
 Mången tand fått permission,
 Blek mot förr är ögats flamma,
 Kinden stöter på citron.
 Ack! den sorg är djup och bitter;
 Och den enda tröst jag har,
 Är att bland ruiner sitter
 Näsan ograverad kvar.

Nej besitta, om jag ljuger!
 Jag vill blifva ung på nytt:
 Ungkarls-lifvet icke duger,
 Man kan bli båd' lam och lytt.
 Ack! jag kunnat längesedan
 Fått en flicka skön och ung:
 Pengar har jag allaredan
 Samlat mig en dugtig pung.

Topp! jag vill peruken svärta,
 Borsta opp min bästa frack.
 Redan har jag mun och hjerta
 Fulla utaf O! och Ack!
 Kärlek, kärlek vill jag söka:
 Lifvets fröjd har vaknat opp,
 Och som tomtgubbar spöka
Lefnadslust och mod och hopp.

Länge har jag guldets vaktat
 Helst af allt på jordens ring,
 Kärlek som ett noll jag aktat,
 Flickan som ett lumpet ting.
 Ack! hur grymt att ångren röna
 För de villor, man begått!
 Unga, dyrkansvärda sköna!
 Jag försona vill mitt brott.

Hvar är käppen, hvar är kappan?
 Här är ord och inga svek!
 Hufvudstupa utför trappan
 Vill jag ut på friar-lek.
 Hur mitt hjertas längtan brinner,
 Det kan ingen dödlig se:
 Säkert är, så fort jag hinner,
 Gifter jag mig ett-tu-tre.

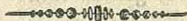
Vid Bålen.

Goda gosse, glaset töm!
 Lifvet, hvar't vi blicka,
 Är blott en orolig dröm,
 Om vi ej få dricka.
 Mycket, som vi ej förstått
 Utaf lifvets saga,
 Blir förklaradt, se'n vi fått
 Litet *punis* taga.

Bålen vinkar. Fåfångt må !
 Den ej stå och truga,
 Och att ej dess vink förstå
 Äro vi för sluga.
 Värden re'n sitt glas har fyllt,
 Och vid bålen trägen
 Står han som en präktig skylt
 Och oss visar vägen.

Syrach, ibland annat smått
 Knussligt, äfven skrifvit:

"Vin och vänskap smaka godt,
När de *gamla* blifvit."
Men derpå vi kunna tryggt
Våra intyg skrifva,
Att *vår* värd ej *denna* bryggt,
För att *gammal* blifva.

Höst-Rim.

O! hvad storm,
 O! hvad gorm
 Utaf vindar och löf!
 Man kan riktigt bli döf,
 Sådant prassel och stoj,
 Och ett skrik och ett skoj:
 De ju hålla ett hus
 Och ett larm och ett brus
 Och ett sus och ett dus,
 Liksom vore vår jord
 Blott för deras skull gjord.

O! hvad storm,
 O! hvad gorm!
 Hela rymden är grå,
 Kall och hemsk som ett lik:
 Ej den ringaste flik
 Syns på himlen, *den blå.*
 Och med herrskande makt
 Nordens snögud har lagt

Sina golf af kristall
 Öfver böljornas svall;
 Ty en gud utaf snö
 Kan ej alls tåla sjö:
 Han blir sjösjuk' på stund,
 Då han ser minsta sprund
 Uti vikar och sund.

O! hvad storm,
 O! hvad gorm!
 Och hvad knak
 Och hvad brak
 Uti kroppås och tak!
 Hur det tjuter och gnyr,
 Hur det snöar och yr —
 Gud vet, hvilken som styr!

Fy, en sådan natur!
 Inom hus, som i bur,
 Är man dömd att bli still.
 Ingen vågar sig till,
 Om han aldrig så vill,
 Sticka nästippen ut
 Om sin förstugu-knut —
 Han kan ändå ta slut!

O! hvad storm,
 O! hvad gorm!
 Ifrån hufvudet ned
 Genom vadorna med,
 I hvarendaste led,
 Genom ryggmerg och skinn
 Tränger kölden sig in,
 Och som is är min blod.
 Om blott själen förstod
 Hvad han borde förstå,
 Tog han skridskor uppå
 Och försökte att gå
 I kanalerna små.

O! hvad storm,
 O! hvad gorm!
 Ingenting vill förslå
 Hvad man än vill ta på:
 Det bär rakt af till fjälls,
 Ytterstöflar och pels,
 Och kavaj och peruk —
 Man kan riktigt bli sjuk:
 Då ej slikt vill förslå,
 Hvad skall kroppen då få
 Till att värma sig med!
 Skall man köpa sig ved?

Skall man ta sig en sup?
Eller slå sig på stup
I en sängbädd af dun
I all tysthet med frun?

Topp! det rådet var godt.
Gif mig *sängfösarn* blott,
Ty jag mår som en hund!
Se'n i djupaste blund
Vill jag somna på stund
Frisk och frodig och sund!

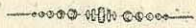

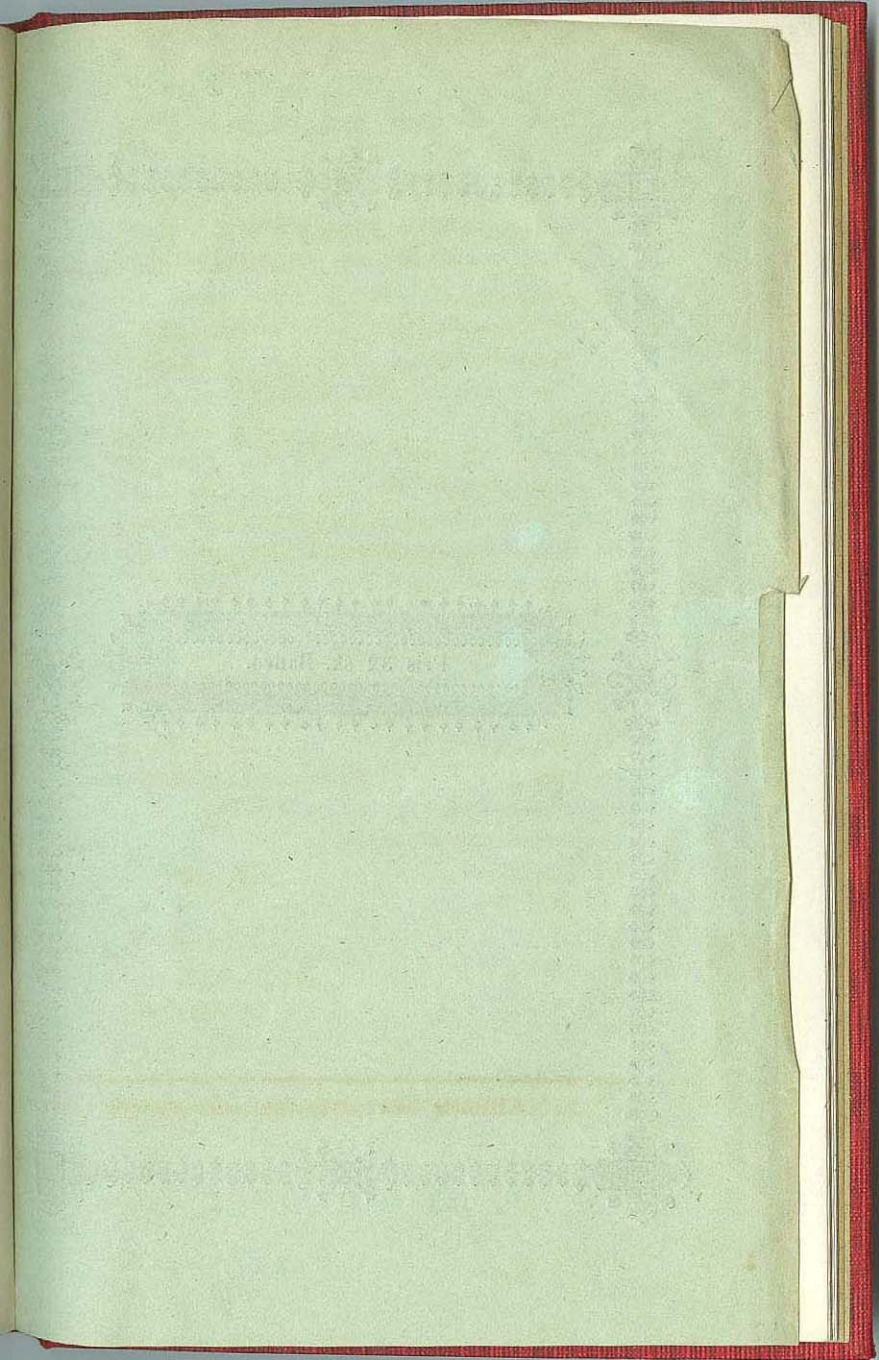
INNEHÅLL.

Poeterna	sid. 3.
Till Aftonstjernan	5.
Bilden	7.
Hjertat och Verlden	8.
Landtmannens Sång	9.
Nordbons Hemlängtan	11.
Nordynglingen till Sydflickan	13.
Sång, Vin och Kärlek	15.
Poeten	16.
Källan	17.
Nannas Regel	18.
Den Utestängde Äkta Mannen	20.
Vår-Sång	22.
Den moderne Krigaren	24.
Lappri, eller konsten att repa sig	26.
Visa	28.
Perukmakar-Visa	30.
Den glade Sångaren	32.
Den Otålige	34.
Tempora mutantur	36.
Orsaken	36.
Den dumme Mannen	36.
Dalen	37.
Visa	39.
Adjunkten på Landet	42.

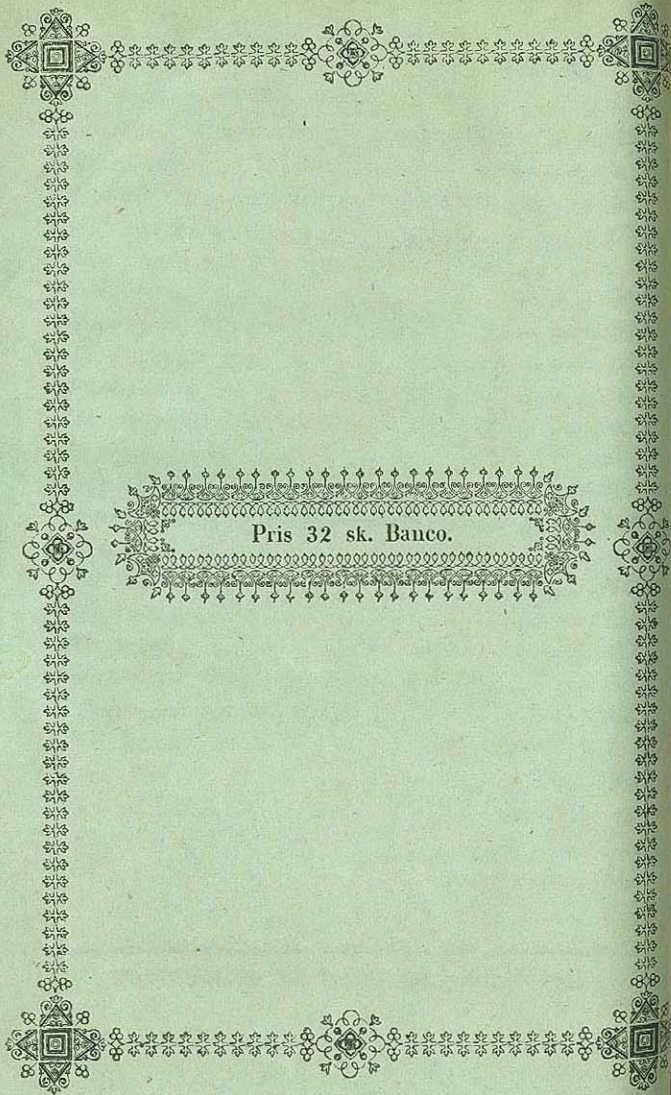
<i>Nyårs-Hopp</i>	sid. 45.
<i>Nyårs-Kort till Månen</i>	46.
<i>Rontors-Vaktmästaren W. vid Tull-Verket</i>	48.
<i>Lutspelaren</i>	50.
<i>Lefnads-Öden eller den enda Sällheten</i>	52.
<i>Vår och Frid</i>	54.
<i>Min gamla och min nya frack</i>	56.
<i>Till Clara</i>	58.
<i>Gossen och Flickan</i>	59.
<i>Fem trappor opp</i>	62.
<i>Predikanten</i>	65.
<i>En Åkarhästs Memoirer</i>	66.
<i>Den förskjutne</i>	69.
<i>Ungdomen</i>	71.
<i>Den olycklige Vandrarens Sång</i>	72.
<i>Sången</i>	74.
<i>Ett ord i bedröfvelsen</i>	76.
<i>Till en Vän</i>	78.
<i>Morgonen</i>	80.
<i>Flickan vid Spegeln</i>	84.
<i>Ånger och Försoning</i>	86.
<i>Vid Bålen</i>	89.
<i>Höst-Rim</i>	91.

Pris 32 sk. Banco.

1878

1878

1878

